ALÍCIA SÁNCHEZ-CAMACHO PRESIDENTA DEL PARTIT POPULAR A CATALUNYA

Entrevistes | 15-04-2012 | 08:17

La difícil conjuntura política ha refredat les relacions entre el PP i CiU a Catalunya, i sembla que el govern buscarà nous socis per a la seva demanda del concert econòmic.

De l'entreguisme en l'aprovació del pressupost a l'intent de bloqueig actual, què ha canviat?

El Partit Popular amb qui ha estat compromès és amb el poble de Catalunya.La situació que havia deixat el tripartit era gravíssima: el país s'enfonsava i era necessari taponar la fuita de despesa i interessos que hauria hipotecat el futur i portat a la fallida. Vam actuar amb responsabilitat en abstenir-nos en uns pressupostos que no ens agradaven, i amb un partit amb qui tenim grans discrepàncies ideològiques, perquè CDC vol dur a la separació d'Espanya.

I ara demaneu la torna, doncs.

Nosaltres ja hem complert. Ara exigim que la mateixa responsabilitat la tingui CiU amb els pressupostos de l'Estat, perquè sense ells Catalunya no sortirà de la crisi. Si el govern no hi dóna suport estarà endarrerint la sortida de la crisi. Hi hauria de reflexionar molt seriosament.

El PP ha insinuat al Parlament que CiU es busqui altres socis.

El que hem dit a CiU és que faci ús de la geometria variable de què tant presumeix, que també pot tenir altres fórmules. S'ha demostrat aquests dies que el sistema no sempre funciona: Mas sovint oblida que està en minoria i ha de buscar acords.

Ja no us en sentiu els socis preferents?

Ens han titllat amb molts noms, però sempre hem cregut que era una relació de col·laboració responsable i l'hem mantingut. Però ha de ser recíproca i Mas ha de complir els seus compromisos i acords pressupostaris.

En un moment o altre CiU canviarà de parella de ball, doncs.

És que això no és el més important! La situació és tan greu, profunda i d'una emergència tan grossa, que després de quinze mesos de sacrificis de Mas el dèficit s'ha reduït molt poc, la despesa corrent i la liquiditat són complicades i Catalunya té molts més aturats. Per tant, la situació és molt delicada i el govern és feble i cada vegada està més sol.

Mas demanava dimecres unitat al Parlament i la resposta dijous era un front en contra.

CiU confon la unitat i el consens amb l'adhesió, i això en política no es pot confondre. A ningú li pot demanar més del que ha demanat ja al PP; som els únics que hem garantit l'estabilitat, hem evitat eleccions anticipades i hem ajudat a començar a sortir de la crisi amb uns pressupostos molt durs i difícils, així que hem estat a l'altura.

Però els comptes de l'Estat no tornen els deutes a Catalunya i incompleixen de molt la inversió que fixa l'Estatut.

Mas ha de pensar que Espanya ha de complir el dèficit per sortir de la crisi i això és el més important. I el que hauria d'explicar també, que no ho explica, és que Rajoy, amb els pressupostos, està garantint en tot moment liquiditat i finançament a Catalunya, amb transferències directes, ajornaments de les devolucions negatives o fins i tot bestretes per garantir la despesa corrent. I no és que hagi davallat la inversió a Catalunya ?on Mas també ha aturat la línia 9 i ha retallat el 12% en infraestructures?: l'objectiu és reduir dèficit, i la disposició addicional tercera no ho permet, ja que és despesa pública.

És un compromís d'un govern seriós dir que quan hi hagi diners complirà amb tots els seus objectius, però ara la situació prioritària és complir el dèficit per sortir de la crisi, que és el mateix que està fent Mas.Si vol enganyar dient que són contra Catalunya s'equivoca, perquè ell tampoc paga el que deu als municipis i no està contra ells; és que no té més recursos per fer-ho! Fem un exercici de serietat, perquè el que tenim és un dèficit de confiança dels mercats i el paper de les comunitats és molt important. Mas té una oportunitat per demostrar que no sols és el president de la Generalitat, sinó un líder polític que actua amb responsabilitat.

Parlant de confiança, la relació entre Catalunya i Espanya ara no en parteix precisament, per la deslleialtat institucional.

Crec que aquest argument no és veritat. El govern de Rajoy ha dit en tot moment que vol comptar amb CiU per a la política nacional i està disposat a escoltar les propostes de pacte fiscal per a Catalunya. Que abans de començar unes negociacions ja es comenci a discrepar, a criticar o a qüestionar, no ajuda.

Hem sentit de ministres del PP que l'estat de les autonomies necessita una intervenció.

No he sentit cap ministre que parli de retirar competències. Ho ha dit la presidenta de la comunitat de Madrid, però Mariano Rajoy, que és el president d'Espanya, ha dit claríssimament al Senat que no es tocarà el model d'estat de les autonomies. Aquesta és la situació.

Vist en perspectiva, i estant com està l'economia, no creu que l'estat de les autonomies va ser un invent del ?cafè per a tothom? i no ha donat resultat?

Les autonomies són una fórmula que en la Transició va ser un model territorial òptim i que ha permès comunitats històriques arribar al màxim autogovern. No és que estigui esgotat, però és

evident que l'excés de duplicitats i despesa a les administracions s'ha de corregir, per via de la millor gestió, no reduint les competències. De fet, Rajoy ja va anunciar un projecte estatal de reforma de l'administració per evitar duplicitats i despeses excessives.

Es reduiran ministeris?

Això ho dirà el projecte. No em puc avançar, però és evident que hi ha d'haver una racionalització de tota l'administració i no hi pot haver una duplicació o triplicació de la despesa.

Si hi ha comunitats que tornen competències però Catalunya no, s'acceptaria la assimetria?

Hi ha comunitats autònomes històriques, com la nostra, i altres comunitats, i cadascú, en l'exercici del seu autogovern, sap què vol, com ja va dir el president Mas. Per al PP de Catalunya és irrenunciable el nostre autogovern, amb el nostre Estatut constitucional, i en cap moment renunciarem al que ens correspongui, perquè ens ha costat molt conquerir-ho.

A Navarra i al País Basc el PP accepta el concert econòmic i en canvi Catalunya vol la clau de la caixa, però serà molt complicat que l'Estat hi accedeixi.

És un acord constitucional que el País Basc i Navarra gaudeixin d'un model propi i tots hi vam estar d'acord. A Catalunya sóc partidària d'un model més equilibrat i just que l'actual, però la solidaritat s'ha de mantenir i ha de ser finalista perquè altres comunitats creixin, amb fons socials i estructurals.

El govern de Rajoy està en disposició d'escoltar el de Catalunya en la negociació pel pacte fiscal. Com vaig anunciar, ens reunirem amb el ministre d'Hisenda per analitzar-ho i fer una proposta interna, conjunta, per millorar el finançament, en l'àmbit que puguem i fins on puguem. Que el PP de Catalunya traslladi aquesta necessitat i sensibilitat és importantíssim, i que això rebi la crítica del govern de Catalunya, i de CiU, demostra que no està pensant en un pacte fiscal per a tots, sinó en un que beneficia CiU. I això és molt greu.

Quan fa aquestes reunions a Madrid, avisa abans al govern?

Sí, moltes vegades ho he fet.En la primera ronda amb Montoro i De Guindos vaig avisar abans el president de la Generalitat.

I en nom de qui negocia?

En nom de ningú: del meu partit, amb el meu model propi.Però en certs moments es presenta com a ambaixadora.

Això no ho he dit mai: ho han dit per mi. Jo vaig a parlar amb el meu partit, que és la meva obligació, del model fiscal que volem, perquè el PP català en tindrà un que estigui d'acord amb el de la resta d'Espanya. Això no puc parlar-ho amb ERC.

Però la lògica no és que ho negociïn els governs?

I llavors què hi fa el senyor Duran a Madrid? Que és al govern? És el president de la comissió bilateral! L'actuació dels partits que, des de l'oposició, contribueixi a millorar Catalunya és la nostra responsabilitat, com ho fan ERC o CiU. No sé per què els preocupa tant: la interlocució

entre governs la continuaran fent, però jo m'he presentat a les eleccions generals, m'ha votat gairebé un milió de persones i m'he compromès a unes infraestructures i unes actuacions, i com que el meu partit és el que governa vull que m'escolti. Faig d'interlocutora de la societat civil que em va votar, és feina meva.

Però això no és deslleialtat institucional?

Quina deslleialtat? Llavors què he de fer, quedar-me al despatx? Aquí hi ha una contradicció: quan governava Aznar, el PP de Catalunya no servia perquè no aportava res; ara que se'n va a parlar a Madrid, també se'l critica. No serà que a algú li molesta que sigui la veritable oposició útil i constructiva? No és moment de crítiques, sinó de sumar esforços, i en tot el que es pugui ajudar, jo hi seré. Faig política per convicció, des de l'oposició també es poden fer moltes coses, i ho estic fent.

A banda que se li critica que tot això ho fa per sortir a la foto, no és una deslleialtat?

Les crítiques al PP sempre han estat molt gratuïtes: quan no sortíem, érem residuals, i quan tenim determinació política, alguns la volen deslegitimar. El que és una deslleialtat és la fotografia de Mas amb Zapatero i després amb Duran que no havia sortit a la primera, per modificar el model de finançament acordat al Parlament. Ara no hi ha cap deslleialtat perquè no hi ha res aprovat.

Els molesta que el PP cada cop tingui més pes en la política catalana i sigui més determinant al partit, i s'han d'adonar que no són els únics que representen Catalunya: aquí rau el problema. CiU vol patrimonialitzar la idea del pacte fiscal, traslladant que té la solució de la crisi amb un model que és només seu. I ha de saber que la resta de partits estan igual de legitimitats per presentar models fiscals equilibrats.

I el que prepara el PP serà un model propi per a Catalunya?

El que volem és un model millor. I que sigui propi garanteix que sigui millor? Ho garanteix que sigui eficaç, no que sigui propi. Estem sempre reclamant i quan gestionem els nostres recursos som la comunitat amb més despesa i deute d'Espanya, perquè el govern és incapaç. CiU s'aboca a una radicalitat amb ERC i a una negociació des de la confrontació. He recomanat a Mas que en parli amb Rajoy des del consens, el diàleg i la justificació explicativa. Si no ho fa així, no s'arribarà a acords.

La veu, una confrontació?

El camí no és el de l'amenaça; cal exhaurir qualsevol intent de diàleg i via d'ajut. Però està vist que no en volen: crec que no els interessa parlar del pacte, sinó transmetre que el lideren. Si hi ha algú compromès de veritat a parlar del model de finançament, som nosaltres.

Vostè s'havia queixat que el PP no era un partit normalitzat als mitjans catalans. Troba que ja està ?normalitzat' a Catalunya?

No és qüestió de sortir o no, sinó d'eficàcia, respecte, reconeixement i resultats obtinguts. No vaig parlar mai de normalització als mitjans, sinó a la societat en general. Som un partit legítim que defensa els interessos de Catalunya defensant alhora els d'Espanya, i aquest és el meu objectiu. Aquesta legislatura, per primera vegada som la tercera força i la principal de l'oposició, i n'estem exercint.

Està d'acord, com ha dit el seu representant a la CCMA, que a l'espai del temps de TV3 hauria de sortir el mapa d'Espanya?

Sí. Jo per exemple viatjo molt a Madrid i m'agradaria saber quin temps hi fa, i com jo, molts. Trobo tan normal que després del mapa de Catalunya surti el de la resta d'Espanya, i el d'Europa...

El dels Països Catalans no?

Mas no és president dels Països Catalans, sinó de Catalunya. A la Generalitat valenciana hi ha un altre president i a les Balears, també. Per cert, del PP.

El terme Països Catalans què li suggereix?

A mi el que em suggereix és el terme Generalitat de Catalunya. La història no ha d'avançar regressivament, sinó progressivament, i miro cap al futur. I el que vull és una Catalunya amb millor lideratge, millor model econòmic i més cohesió interna.

I la futura transició nacional de CDC, això què li suggereix?

Separació de Catalunya de la resta d'Espanya, confrontació, fractura social interna, innecessària i irresponsable. L'única transició que necessita Catalunya és sortir de la crisi i recuperar el lideratge econòmic, social i cultural de què hem gaudit. El camí no és el de la divisió, la separació i la confrontació permanent que vol CiU.

I no creu que el discurs del PP crea més independentistes i, vist així, més confrontació?

Això ho he sentit tantes vegades... Després del que va succeir amb l'Estatut, el Partit Popular va aconseguir gairebé mig milió de vots i els que anaven d'independentistes van ser la cinquena força amb la meitat de representació.Vol una millor relació, un model de finançament més equilibrat i tornar a tenir el pes que sempre ha tingut; aquesta és la solució.

I el model més just no seria el concert econòmic?

Depèn. Les regles del joc són les regles del joc i el marc constitucional el va votar un 90% dels catalans, i els nacionalistes no van reclamar cap concert. Les regles continuen sent les mateixes i les hem de respectar perquè són les que garanteixen la nostra democràcia.

S'ha canviat la Constitució per altres coses.

La podem canviar, és clar, però formem part d'un plomall, i a qui no li agradi ho lamento, però és així.

Vostè diu que, després del congrés, aspira a ser la segona força. Tan malament veu el PSC?
Jo pretenc que el centredreta que ha estat votant CiU, que després del seu congrés és el partit de l'estelada, pugui amb una refundació del meu partit en el congrés del maig fer veure al poble de Catalunya que hi ha un centredreta que creu que s'és més català defensant els nostres interessos amb consens i diàleg amb la resta d'Espanya, i que representa la moderació i la centralitat. CiU l'ha abandonat definitivament optant per derives independentistes que no crec que representin la majoria de catalans, mentre el PSC segueix sense rumb, sense un lideratge clar i sense un projecte

alternatiu a l'actual govern.

Fuente: Elpuntavui
Autor: Elpuntavui